

keretbe foglalt falitábláinkat és az egyéb kisebb képeket is. Itt meg «A két medvebocs» és a «Madártojást kereső gyermekek» című két kép kötötte le figyelmét, melyre nézve azon felvilágosítást nyerte, hogy ez a két illusztráció K. Nagy Sándor nagyváradi törvényszéki bíró «Ne bántsd az állatot» című jeles munkájából való, melyet egyesületünk 200 korona-pályadíjjal jutalmazott. Tetszetek a felségnek a mesterséges madárfészkek is s megkérdezte, hogy a Kleinschmiedt-féle bódító eszközök és a zaj nélküli marhaölő pisztoly használatban vannak-e? Mire igazgatónk megjegyezte, hogy a bódító eszközök nagyrészt igen, de a zaj nélküli pisztoly hazánkban még nincs használatban.

Kérdősködött tagjaink számáról is, valamint arról, hogy eredménnyel működik-e az egyesület. Melyre a felelet az volt, hogy ezernél több a fővárosi, és vagy 200 vidéki, az egyesület pedig működésében lassan bár, de szép eredményeket ér el. Elismerését fejezte ki a tagok száma felett s kívánatosnak tartotta, hogy a tagok mentül többen legyenek, támogatván ezt a nemes eszmét.

Végül újra elismerését és dicséretét fejezte ki a látottak felett s aztán nemsokára távozott a pavillonból, mely előtt az időközben összegyűlt nép éljenzéssel fogadta.

Mi pedig, boldogan emlékezőn vissza a felségnek ama megtisztelő látogatására, meleghangu szavaira, melyek büszkévé tesznek bennünket s itt is, mint akkor az ott összegyűlt lelkesedő nép, lelkesülve a legalkotmányosabb uralkodóért egy szívvel-lélekkel kívánjuk: Éljen a király! ...

Budapest, 1896. június hóban.

Fodor Fózsef.

A mi kiállításunk.

Népek hazája, nagy világ,
Hozzád bátran kiált:
„Egy ezredévi szenvedés,
Kér éltet, vagy halált!”

Vörösmarti.

..... És megmozdult a népnek milliója, hogy megmutassa a nagy világnak a magyar nemzet életképességét, az új életre kelt test vérének lüktetését, a nemzet szívósságát, hajlékonyságát, gyors, életre való felfogását, hajlamát minden szép, jó és nemes iránt, hogy egyenrangunak mutassa be magát a világ előtt, — hogy méltán

foglalhat helyet a többi világnemzetek sorában, — s büszkén oda kiáltsa, hogy: «egy ezredévi szenvedésnek élet lőn díja, nem halál!»

Pedig voltak nehéz idők. Hányszor sínlett ez ország sorvasztó betegségben, midőn ellenség, vagy pártviszály, önkényuralom, vagy szabadságharcz tizedelte a hazának legjobbait a harcmezőn, a börtönökben, vagy számkivetésben. Volt idő, midőn a szomszéd nemzetek egy holt országról tudtak, mely fel nem támadhat többé soha! IV. Béla, II. Lajos! Annál a tatár, ennél Mohács, s mindkettő után egy meghalt ország. Pedig a leányzó nem halt meg csak aludt. Egy új Messiásnak kellett támadni, a ki a halottat felébressze. És voltak Messiásaink mindég, ha kellett, s az összetartás, a hazaszeretet, a nemzeti önérzet, a magyar jelleg mindenkor fölemelték a nemzetet annyira, hogy a szomszédok nem csak meglátták, de csodálták is.

A közös édes anyának, a hazának ezeréves létét ünnepli a magyar. Jó szívvel hívja, látja a világnemzeteket, szíves vendégszeretettel várja a fiatalabb, kisebb népeket, s felejtve a múltat, baráti jobbot nyújt az itthon élő testvéreknek, a nemzetiségeknek.

Millennáris országos kiállítással mutatja be magát a magyar a világnak, elé tárva szerényen mindeneknek az eredményeket, a melyeket annyi balszerencse közt, oly sok viszály után, egy évezred múltán a tudomány, irodalom, művészet, technika, vegyészet, földművelés, állattenyésztés, ipar és kereskedelem terén elért.

Mi, az O. Á. E. szintén részt veszünk az orsz. kiállításban. Egy porszeme talán az egésznek, de nem parányi részekből áll-e az egész? Mi egy új eszmének harcosaiként állunk ki a harcmezőre, a mely az irtalomnak átvitelét nem csak az emberekre, hanem minden élő lényre, az állatvilágra is alkalmazza, könyörületet gyakorol mindenütt s az Irás szerint mondja: «irgalmasságot kívánok és nem áldozatot!»

Kiállításunk a mezőgazdasági csarnokban (VI. csoport), az orsz. állatorvosi akadémia kiállítása mellett van. Közel érve hozzá, azonnal szembe ötlük a téres falterület, melyen díszes keretekbe foglalt állatvédelmi falitáblák, fali képek, Ő felsége a király, Ő fensége József fhg. s más neves férfiak s írónők jelmondatai s egyéb tárgyak vannak. Azon kívül két üveges szekrény, egy telve kiadványainkkal s egy állatvédelmi eszközökkel.

Részletezve az egészet, a következő meghatározó leírást adhatjuk kiállításunkról:

1) Négy egyforma nagyságu, díszes aranykeretbe foglalt nagy állatvédelmi iskolai falitábla (aquarell-festmény).

2) Ő felsége a király és Ő fensége József fhg. jelmondatai az állatvédelemről.

3) Az egyesület tiszteletbeli és elismerő okmányai, fekete keretben.

4) A két medvebocs, Madártojást kereső gyermekek, fekete keretben.

5) Kutyaitató képek (Kálvintér és Bombatéren).

6) A X. és XI. állatvédelmi kongresszus résztvevői (fénykép).

7) Utczai állatvédelmi falitábla (pléh).

- 8) Állatvédelmi falitáblák Pósa L. versével.
- 9) A kutya hűségét feltűntető kép.
- 10) A falterület két szélén 7 drb. filzből készült madárfészek és védő-oduk.
- 11) Madáretető-állvány 3 madárral (czinke, diót feltörve, sármány és veréb).
- 12) Az O. Á. E. által adandó okmány madáretetésért és állatvédelemért.
- 13) 13 drb. falitáblácska állatvédelmi jelmondásokkal.
- 14) A szekrények mellett lent jobb- és balfelől Kleinsmidt-féle bődítő eszközök, valamint egy tagló, melyek az állatok öléséhez használatnak.
- 15) Legfőül egy ökörfej váza, melyre egy Stofi-féle, zajnélküli marhaölő-pisztoly van erősítve.
- 16) A balszekrényben kiadványaink, jelvényeink s igazoló-jegyeink vannak és pedig:
- 17) Röpirataink: A hideg zabola; Neves emberek mondásai az állatvédelemről; A kocsis iskola; A főkapitánynak az állatkinzások megakadályozására vonatkozó rendelete, Előbb állatkinzó, azután gyilkos; Legyünk emberségesek az állatok ölésénél; Az állat értelme és szíve; A madarak tavaszi kiáltványa; Alapszabályok stb., végül egy diszkötésű block a röpiratoknak.
- 18) Diszkötésű példányok a következő állatvédelmi munkákból: Az O. Á. E. évkönyvei, Az állatok őre, Állatvédők naptára, Állatbarát, Gemma, Ne bántsd az állatot, Hermann Ottó két könyve stb.
- 19) Füzött, vagy kemény kötésben: Gemma, Ne bántsd az állatot, A libapásztor, Hussiár, Évkönyvek, Naptárak.
- 20) Az O. Á. E. ezüst-jelvénye.
- 21) Az O. Á. E. Kölnben kapott nagy bronz-érme.
- 22) Igazoló-jegyek alapító tagok részére, életfogytiglani érvényességgel.
- 23) Igazoló-jegyek rendes tagok részére, 1 évig tartó érvényességgel.
- 24) Egy nagy és két kis kutyafej, Steinbach-féle szájkosárral.
- 25) Szem-ellenző-nélküli kantár.
- 26) Csuklóvédő-gyűrű kautsukból.
- 27) Nyeregtréást gátló párna.
- 28) Baromfi-hordó-kosár, spárgából font.
- 29) Zachora Anna-féle baromfi-hordó-szatyor.
- 30) Zágrábi peczér-hurok.
- 31) A kassai egyesület eb szájkosara.
- 32) Vargyas Jenő-féle eb szájkosár, stb.
- 33) Az Országos Állatvédő Egyesület tagjainak aphorizmái, 5000 példányban ingyen osztatnak szét.
- 34) Egyesületünk néhány tagjainak arcképeit vagy 100-an küldték be.

Nem érkeztek még meg, de a kiállítás tartama alatt még gazdagodni fog kiállításunk több baromfi- és madárszállító-ládával, csirkeóllal s egyéb házi eszközökkel.

Teljes részletességgel nem sorolhatjuk fel kiállított tárgyainkat s minden tárgy rövid leírását nem adhatjuk, mert a jelen kiadványunkban nagy helyet foglalna el, az olvasóra nézve fárasztó volna, míg ha kiállításunkat megtekinti, ezen leírás után is könnyen tájékozhatja magát.

Végül fényképeket lát a második szekrényben a szives szemlélő. Ezeket egy millenniumi album létesítése céljából gyűjtjük, hogy a késő nemzedék — majd ha mi már rég nem leszünk s az egyesület izmos, erős, országos és szaktekintetben világhírű lesz — hadd lássák, kik voltak a jelenben az O. Á. E. vezetői, s azon nemes szívű emberek, a kik szóval, írással és tettel előmozdították az állatvédelem ügyét. Ezek a budapesti állatvédők. Ide jönnek azon ellenségeink és gunyolóink, kik szeszélyes fanatizmusnak tartják az állatvédelmet, gáncsot vetnek, gúnyt űznek az állatvédelemből, melyet szerintük csak ölebet kényesztető aggszűzek, macskát nevelő vénasszonyok űznek. Hát azoknak megmutatjuk e fényképeket s azt mondjuk, hogy: nézd vannak itt különb férfiak és nők náladnál. Komoly, derék férfiak, üde, fiatal leányarczok, jószágos nők és anyák, s egy pár tisztos agg, kiknek szemeiből nem hóbort, hanem nemesszívűség, irgalmasság, minden iránt való szeretet s odaadó szívélyes segítség sugárzik.

Ennyit kiállításunkról.

Vajha fáradozásunk az állatvédelem terén sohasem maradna meddő s kiállításunk nemcsak a fővárost s a vidéki látogatókat serkentené nagyobb érdeklődésre egyesületünk s az állatvédelmi eszme iránt, hanem az idén Budapesten tartandó 12. állatvédelmi kongresszus tagjai szétvinnék a világ minden tájára a magyarnak nemcsak jó hírét, de otthon megemlékeznének erről a kis csemetéről is. Fialat bár, de folyton erősbbödik s többeknek segítségével csakhamar hatalmas árnyat, védelmet adó fává fogja kinőni magát, oitalmára, védelmére ama teremtményeknek, melyek nem szólhatnak bár, de épp úgy éreznek, mint az uralkodó ember, ki őket isten adta jogánál fogva igába hajtja, munkára kényszeríti, szolgájává teszi, életével adóztatja s mindenben alárendeli. S bárkinek, ha szívében az élő lények iránt egy szemernyi jószágnak, a szeretet egy parányának s a szájalomnak helye van, az jó szívvvel fogja segíteni ügyünket, s ha ezt nem teszi is, legalább nem gáncsolja, s nem csak az emberek, de minden más élő lény iránt is fel fogja értelmét a szentírás eme szavainak: «irgalmasságot kívánunk és nem áldozatot!»

Fodor József.

Az „Állatok Óra“ története.

Az orsz. kiállítás igazgatósága felszólította egyesületünket, hogy időszaki folyóiratunk az «Állatok Óra» keletkezésének történetét küldjük meg rövid vázlatos szövegben, csinos, apró illusztrációkkal tarkított nyomásban, mely felölelje a célt, a tárgyat és az irányt, a melyben a folyóirat hatni és haladni igyekezik.